Contributed by SAP
donderdag, 25 februari 2010 - Last Updated vrijdag, 26 februari 2010

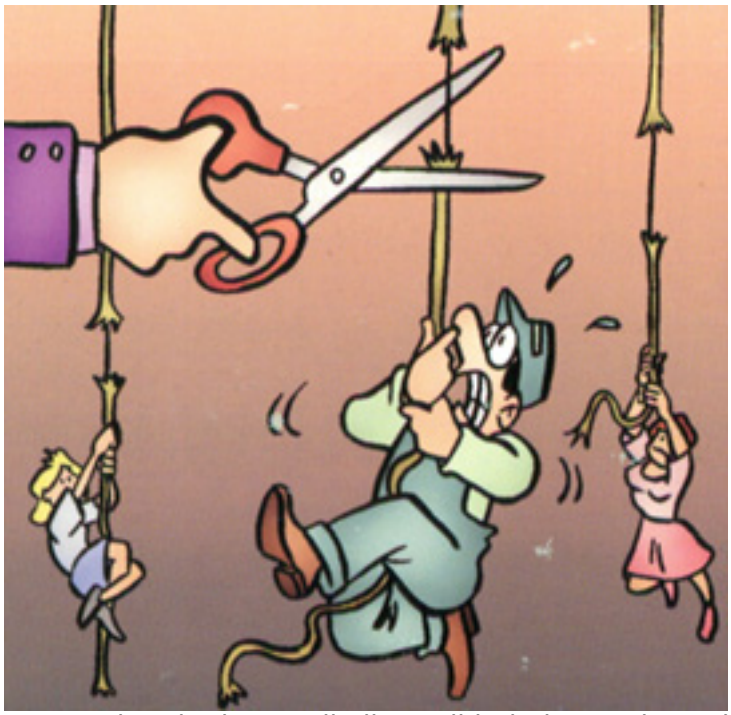

De SAP betuigt haar volledige solidariteit met de werknemers van de Carrefourvestigingen die weigeren om behandeld en weggeworpen te worden als Kleenexen…of, in dit geval,als Gogos® van de nieuwe Carrefourcampanje die cynisch genoeg nu samenvalt.

De Franse groep Carefour die nummer 1 is in Europa in de grootdistributie en 2e op wereldvlak, maakte officieel het “reddingsplan” bekend voor haar activiteiten in België. Sluiting van 21 winkels; ontslag van 1672 werknemers op een totaal van 15.000; bevriezing van de lonen gedurende de komende drie jaar; opheffing van een reeks “huis”voordelen (verlof enz.); natuurlijk vertrek wordt niet vervangen; verhuis naar een ander paritair comitee om zo de personeelskosten te drukken…Vijf van de zes maatregelen van het reddingsplan betreffen de vermindering van de personeelskost!

“ ’t Is te nemen of te laten. Zo niet, dan voorzie ik het ergste” verklaart de afgevaardigde-bestuurder van Carrefour-België Gerard Lavinay alsof het hem niets kan schelen.

Hij zet zo de trieste traditie van deze directie verder, zonder enig respect voor de werknemers en hun vakbondsorganisaties. Wij zijn het sociaal conflict van 2008-2009 niet vergeten, toen de toenmalige directie het stakingsrecht frontaal aanviel en zich op deurwaarders beriep om de stakers te proberen breken die gemobiliseerd waren tegen de plannen van de directie om de werknemers van en nieuwe vestiging in Brugge onder een ander en minder voordelig Paritair Comitee aan te nemen.

Zoals in het geheel van de sector van de grootdistributie, kende het hoofdzakelijk vrouwelijk personeel al onzekere arbeidsomstandigheden om de winsten van de aandeelhouders te verhogen; met kassiersters die deeltijds werken, met onderbroken uurroosters en die vaak meer dan zes uur op post moeten blijven, zonder enige pauze. Ondanks alles, zette de Carrefourwinkels hun chantage rond jobs verder dewelke niet van gisteren dateert.

Onder het mom van behoud van de activiteiten zijn er al meer dan 2700 jobs verdwenen tussen 2004 en 2009, zonder de contracten van bepaalde duur mee te rekenen en de loonsinleveringen voor de nieuw aangeworvenen.

“Carrefour betekent 30 jaar van mijn leven” verklaart een kassierster. “Nu moeten we betalen voor

de vergissingen van het beheer die wij niet hebben begaan. Zij hebben ons in een neerwaartse spiraal gestort. Door te besparen op het personeel hebben ze de dienstverlening aan de klant verwaarloosd. Die zijn de winkels beetje bij beetje beginnen te verlaten en is men blijven besparen.”

Het zijn de grote aandeelhouders van Carrefour die de wet dicteren. Het Amerikaanse investeringsfonds Colony Capital en de Franse Holding van Bernard Arnault, baas van LVMH staan aan het roer. Met één gebod: maximum winst, belangrijke return op de investeringen, beursresultaten! Dit wil volgens een vakbondsbestendige zeggen: “passer à l’action pour Carrefour, c’est passer au temps des actionnaires”. Vrij vertaald : « Een manier om actie te voeren tegen Carrefour is de aandeelhouders het leven zuur te maken »

Carrefour-België boert niet zo slecht: de winsten in 2009 bedroegen 66,245 miljoen € op een

zakencijfer van 4,5 miljard €.En de kers op de taart is het mooie cadeau dat door België-onze regeringen- aan Carrefour is geschonken: 0,008% belastingen in 2008. Deze situatie zal niet aanzienlijk verschillend zijn in 2009.

Als antwoord op het dictaat van de aandeelhouders van de multinationale groep, tonen de werknemers van de verschillende vestigingen de enige weg die men kan volgen om zich te verzetten tegen het ontslag- en ontmantelingsplan: de staking uitbreiden naar alle vestigingen van Carrefour, want er is geen enkele zekerheid dat Carrefour haar activiteiten in België handhaaft. Maar er zijn ook solidariteitsacties nodig in gans de distributiesector, want deze “slachting met de botte bijl”, als ze wordt doorgevoerd, zou wel eens gevolgen kunnen hebben voor het geheel van de werkers in de distributiesector.

Bij Carrefour, Inbev, Opel, zijn onze levens en onze jobs meer waard dan hun winsten! Het wordt tijd om een brede weerstand op te bouwen, in gemeenschappelijk front en doorheen alle sectoren, om zo een globale en realiseerbare oplossing op te leggen: een volledig verbod op afdankingen in alle ondernemingen en dit door de creatie van een publiek fonds gefinancierd door het geheel van het patronaat;

Nee aan de afdankingen!

Neen aan de ontmanteling van de sociale verworvenheden!

Onze levens, onze arbeidsomstandigheden en onze jobs zijn meer waard dan hun winsten!